

УМНАТА ДЕВОЙКА

Живѣлъ нѣкога единъ богатъ царь. Еднѣжъ той заповѣдалъ да изградятъ въ столицата му голѣма черква отъ мраморъ и злато. Когато я привършили, той отишълъ да я види. Щомъ приближилъ до нея, видѣлъ, че надъ входа ѝ било написано:

„Ние живѣеме безъ грижа!“

Царьтъ се много ядосалъ. Повикалъ едного отъ зидаритѣ и го запиталъ: „Кой постави този надписъ безъ мое позволение?“ — Гражданитъ, царю!

— А, така ли! Почакайте! Азъ ще имъ дамъ такава грижа, че ще имъ се види тѣсенъ свѣта! — казалъ царьтъ и заповѣдалъ да повикатъ всички граждани. Като се събрали, той рекълъ:

— Ако до десетъ дни не ми отговорите: кой е най-хубавиятъ звънъ, и коя е най-хубавата пѣсенъ, ще заповѣдамъ да ви избиятъ!

Горкитѣ граждани навели глави и си отишли замислени въ кѣщи.

И царскиятъ слуга се прибралъ наскърбенъ. Той ималъ умна дѣщеря. Щомъ ѝ казалъ царската гатанка, тя весело извикала: — Татко, не тѣжи! Азъ ще ти кажа: най-хубавиятъ звънъ е звънътъ на камбанитѣ, а най-хубавата пѣсенъ е пѣсента на ангелитѣ!

Дошълъ уречениятъ день. Черковниятъ дворъ се препълнилъ съ граждани.

Царьтъ дошълъ да получи отговоръ на своитѣ въпроси. Никой не го задоволилъ. Дошелъ редъ и на царския слуга. Щомъ го чулъ, царьтъ извикалъ удивенъ: — Ти вѣрно отгатна! Кажи ми, кой те научи! Ако не, ще заповѣдамъ да те хвърлятъ въ моята тъмница!

